

1ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΜΠΙΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ- ΣΕΡΓΙΟΣ
1ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΡΟΔΟΥ
ΔΡΥΜΑ
Β' ΤΑΞΗ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΤΙΤΛΟΣ: «ΤΟ ΛΟΥΚΟΥΜΑΚΙ»

Ήταν ένα παγωμένο χειμωνιάτικο βράδυ όταν το βρήκαμε. Μπήκε στη ζωή μας ξαφνικά και την άλλαξε. Ακριβώς όπως συμβαίνει με τις μεγάλες αγάπες.

Στη Ρόδο ο νοτιάς δεν αστειεύεται. Άγριος νοτιάς μαστίγωνε τη θάλασσα και τσάκιζε τα δέντρα. Οι πτήσεις και τα δρομολόγια των πλοίων ματαιώθηκαν. Ο μπαμπάς αποκλείστηκε στην Κάσο.

Ήταν πια το τέλος της μέρας. Στο σπίτι μας το τζάκι ήταν αναμμένο. Ο νοτιάς σφύριζε μανιασμένος. Τα αδέρφια κι εγώ απολαμβάναμε καυτό το τσάι μας καθώς χαζεύαμε τις φλόγες να χορεύουν πάνω σ' ένα κούτσουρο ελιάς.

—Κάποιος από τους τρεις σας να φέρει ξύλα για το τζάκι παρακαλώ, είπε η μαμά που πηγαινοερχόταν ανήσυχη.

Όλοι ήμασταν απρόθυμοι.

—Ένα από τα αγόρια να πάει, είπε η Έλενα η δεκαεξάχρονη αδερφή μας.

—Να πάει ο Νίκος που είναι μεγαλύτερος, είπε το στερνοπούλι μας ο δεκάχρονος Άγγελος.

Όπως πάντα ο κλήρος έπεσε σε μένα. Άνοιξα την πόρτα κι ένιωσα το πρόσωπό μου να παγώνει. Διέσχισα τον κήπο και βγήκα στο δρομάκι μπροστά από το σπίτι μας. Εκεί στοιβάζουμε τα ξύλα για το τζάκι. Τότε το είδα. Μέσα στο σκοτάδι μόλις που το διέκρινα. Στην αρχή μου φάνηκε σαν κάποιο ρούχο που το πήρε ο αέρας. Δεν έδωσα σημασία. Πήρα δύο ξύλα και βιάστηκα να γυρίσω στο σπίτι. Έριξα μια γρήγορη ματιά και τότε κατάλαβα. Ήταν ένα τόσο δα μικρό κουταβάκι κατάμαυρο, κοκαλιάρικο και παγωμένο. Έτρεμε ολόκληρο... Άφησα τα ξύλα κάτω και το πήρα αγκαλιά. Άρχισε να τρέμει περισσότερο. Η καρδιά του χτυπούσε πολύ δυνατά... Τα μάτια του ήταν κλειστά. Τσιμπούρια σκέπαζαν τα αυτιά, το λαιμό και το αποσκελετωμένο σώμα του. Και ήταν πολύ τρομαγμένο.

Τρέχοντας άφησα τα ξύλα στο τζάκι. Ανέβηκα στο δωμάτιό μου και άρχισα να ψάχνω στην ντουλάπα. Έβγαλα τα ρούχα έξω και στο τέλος βρήκα μια παιδική κουβέρτα.

—Πού πας; γιατί τρέχεις; ρώτησε ο Άγγελος.

Όρμησα έξω λαχανιασμένος. Φοβόμουν ότι δεν θα το έβρισκα εκεί. Όμως ήταν ακριβώς εκεί που το άφησα. Το τύλιξα προσεκτικά στην κουβέρτα και το πήρα μέσα.

—Παιδιά σας παρουσιάζω το τέταρτο μέλος της παρέας μας! Είπα με κομμένη την ανάσα.

Η Έλενα και ο Άγγελος πετάχτηκαν πάνω και ήρθαν να το δουν. Σα να δόθηκε ένα μυστικό σύνθημα άρχισαν να φωνάζουν και να μαλώνουν ποιος θα το πάρει πρώτος αγκαλιά.

—Άχου, το καημένο, τι όμορφο που είναι. Αχ, αυτό είναι παγωμένο. Να το βάλουμε κοντά στο τζάκι να ζεσταθεί, είπε η Έλενα.

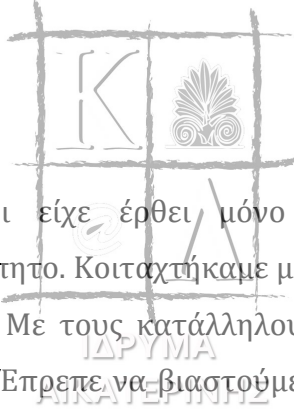
—Άστο σε μένα. Θα το φοβίσεις περισσότερο με τις φωνές σου. Έλα μικρούλι μου... είπε ο Άγγελος και το πήρε προσεκτικά στην αγκαλιά του.

—Τι συμβαίνει εδώ; ρώτησε η μαμά κατεβαίνοντας από τις σκάλες. Πλησίασε και είδε το κουτάβι ακίνητο μέσα στην κουβέρτα στην αγκαλιά του Άγγελου.

—Αχ! Ένα κουτάβι! Λοιπόν, παιδιά... άρχισε να λέει. Την συνέχεια την ξέραμε καλά.

Οι θέσεις των γονιών μας ήταν γνωστές και είχαν ξανά και ξανά διατυπωθεί ξεκάθαρα ώστε να μην υπάρχουν περιθώρια παρερμηνείας. «Ένα σκυλάκι είναι δέσμευση». «Είναι πολλές οι ευθύνες που πρέπει να αναλάβουμε». «Ένα σκυλάκι είναι σαν ένα μωρό που χρειάζεται συνέχεια φροντίδα».

Τα λογικά επιχειρήματα συνεχίζονταν και η συζήτηση έκλεινε. Και οι τρεις μας είχαμε άπειρες φορές παρακαλέσει για ένα σκυλάκι. Ιδιαίτερα ο Άγγελος κι εγώ το ζητούσαμε από τότε που ήμασταν μικροί κάθε φορά στα γενέθλιά μας, το Πάσχα, τα Χριστούγεννα. Στέλναμε γράμματα στον Αϊ-Βασίλη, ρίχναμε κέρματα σε λιμνούλες, κάνοντας την ίδια ευχή, περιμέναμε να δούμε αστέρι να πέφτει και να ευχηθούμε. Τίποτα... Η άρνηση ήταν απόλυτη και κατηγορηματική.

Τώρα όμως το κουτάβι είχε έρθει μόνο του στο σπίτι μας. Ήταν εγκαταλειμμένο. Μόνο. Αξιολύπητο. Κοιταχτήκαμε μεταξύ μας και συνεννοηθήκαμε. Η μαμά ήταν εύκολο στόχος. Με τους κατάλληλους χειρισμούς θα υποχωρούσε. Ευτυχώς... ο μπαμπάς έλειπε. Έπρεπε να βιαστούμε να δημιουργήσουμε δεδομένα και να έχουμε έναν ισχυρό σύμμαχο. Την μαμά.

—Μόνο γι απόψε να το κρατήσουμε μαμά, είπε παρακλητικά ο Άγγελος. Θα πεθάνει μέσα στο κρύο...

Δε χρειάστηκα να το πει δεύτερη φορά.

Μόνο γι απόψε, είπε η μαμά. Ήταν πια με το μέρος μας.

Εγώ το κρατούσα και η Έλενα του καθάρισε τα μάτια με χαμομήλι. Μετά αρχίσαμε τη μάχη με τα τσιμπούρια. Το κουτάβι είχε αφεθεί και δεν κουνιόταν καθόλου. Το αφήσαμε πάνω στο χαλί. Και πάλι δεν κουνήθηκε.

—Παιδιά φέρτε σ' ένα πιατάκι γάλα με λίγο ψωμί, είπε η μαμά.

Ο Άγγελος έβαλε μπροστά του το πιάτο και αυτό τραβήχτηκε προς τα πίσω. Σε λίγο ξεθάρρεψε και έφαγε με όρεξη. Μετά από λίγο άνοιξε τα μάτια του. Μόλις ζώηρεψε λιγάκι σταμάτησε να τρέμει. Η Έλενα το πήρε αγκαλιά και κοίταξε την κοιλιά του.

—Είναι κοριτσάκι, είπε χαρούμενα. Να την πούμε Lucky. Είναι τυχερή που την βρήκαμε.

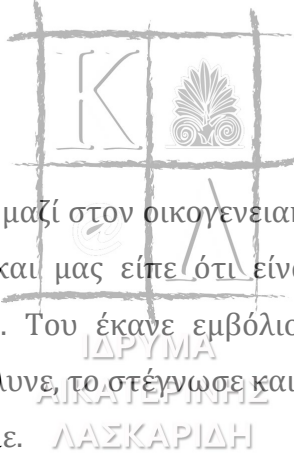
—Εμείς είμαστε τυχεροί! Διαφώνησε ο Άγγελος. Να την πούμε Blacky γιατί είναι κατάμαυρη.

—Όχι καλύτερα να την πούμε Toffee, είπα εγώ που σημαίνει καραμέλα.

Εγώ προτείνω να την φωνάζουμε Λουκουμάκι. Είναι μικρό και τόσο γλυκό, πρόσθεσε η μαμά.

Όλοι συμφωνήσαμε γελώντας.

Εκείνη την νύχτα δεν θα την ξεχάσω ποτέ. Το κουτάβι ήταν δίπλα στο κρεβάτι μου κι εγώ άνοιγα συνέχεια τα μάτια μου να βεβαιωθώ ότι ήταν εκεί και το χάιδευα. Το πρωί η Έλενα και ο Άγγελος ήρθαν στο κρεβάτι μου, το ανεβάσαμε πάνω στο στρώμα και το φιλούσαμε και οι τρεις μαζί. Με το ζόρι το αφήσαμε για να πάμε στο σχολείο.

Το απόγευμα πήγαμε όλοι μαζί στον οικογενειακό μας φίλο τον Χάρη που είναι και κτηνίατρος. Το εξέτασε και μας είπε ότι είναι ημίαιμο Labrador 2 μηνών περίπου, υγιέστατο και καλό. Του έκανε εμβόλιο και του έδωσε χάπι για τα παράσιτα. Ο βοηθός του το έπλυνε, το στεγνώσε και του έβαλε πούδρα. Βλέπαμε το Λουκουμάκι και το καμαρώναμε.

—Κοιτάξτε πώς γυαλίζει το τρίχωμά του και πόσο όμορφα είναι τα αυτιά του, είπε ο Άγγελος.

—Είναι ροζ από μέσα. Ροζ είναι και η κοιλίτσα του, φώναξε η Έλενα ενθουσιασμένη.

—Να της διαλέξουμε λουράκι, είπα εγώ.

Αγοράσαμε ένα σκωτσέζικο λουράκι, κόκκινο, άσπρο, πράσινο.

—Είναι κούκλα, είπε η μαμά. Πάμε να την συστήσουμε στον μπαμπά, πρέπει να είναι στο σπίτι τώρα.

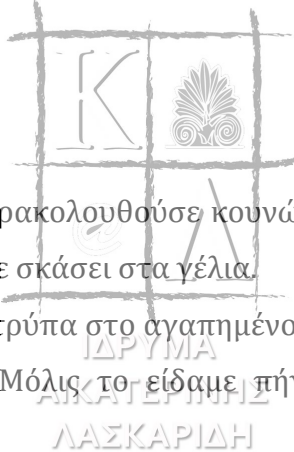
Μετά από σύντομη σύσκεψη αποφασίσαμε τι θα λέγαμε στον μπαμπά και κάναμε και σχετική πρόβα. Τον Άγγελο τον έπιαναν γέλια.

Όταν γυρίσαμε στο σπίτι ο μπαμπάς ήταν ήδη εκεί. Ήμασταν αποφασισμένοι να δώσουμε σκληρή μάχη. Για καλή μας τύχη δεν χρειάστηκε. Ο Άγγελος ανέλαβε να εξηγήσει στον μπαμπά την ιστορία και όλο μπερδευε τα λόγια του. Ο μπαμπάς κάτι πήγε να πει, αλλά δεν συνέχισε. Πήρε αγκαλιά το κουτάβι που κουρασμένο κούρνιασε πάνω του και αμέσως κοιμήθηκε.

—Αφήστε το να κοιμηθεί, είπε ο μπαμπάς. Εμείς θα τα πούμε αργότερα..., πρόσθεσε δήθεν αυστηρά.

Στο δωμάτιό μου, οι τρεις μας αγκαλιαστήκαμε και χορεύαμε. Είχαμε νικήσει. Έτσι μπήκε στο σπίτι μας, στη ζωή μας και την καρδιά μας το Λουκουμάκι. Ο καιρός περνούσε και το κουτάβι μας έγινε ένα ζωηρό παιχνιδιάρικο και αξιαγάπητο σκυλάκι. Ήταν πανέμορφο και πανέξυπνο. Πιστό και αφοσιωμένο, μας αγαπούσε όλους το ίδιο. Ίσως να έδειχνε μια προτίμηση στον μπαμπά, ή μάλλον στις κάλτσες του. Γιατί αυτές μασουλούσε όποτε τις ξεμονάχιαζε.

Θυμάμαι μια μέρα ο μπαμπάς ετοιμαζόταν βιαστικά για ένα σημαντικό επαγγελματικό ραντεβού. Φόρεσε τις κάλτσες του και τα δάχτυλά του βρέθηκαν

στον αέρα. Το Λουκουμάκι παρακολουθούσε κουνώντας την ουρίτσα του. Εκείνος έκανε πως το μάλωνε όμως είχε σκάσει στα γέλια.

Μια άλλη φορά έκανε μια τρύπα στο αγαπημένο καπέλο του μπαμπά. Αυτό που είχε για γούρι στο ψάρεμα. Μόλις το είδαμε πήγαμε αμέσως με τη μαμά και αγοράσαμε ένα ίδιο.

—Πού είναι το καπέλο μου; ρώτησε ο μπαμπάς εκείνο το Σάββατο το πρωί καθώς έφευγε για ψάρεμα.

—Το φέρνω αμέσως, προθυμοποιήθηκα εγώ. Του έδωσα το καινούριο, αφού έβγαλα την τελευταία στιγμή την ταμπέλα. Πάνω στην ώρα να και το Λουκουμάκι. Πλησίασε και άφησε στα πόδια του μπαμπά το τρύπιο καπέλο. Εκείνος μόλις κατάλαβε τι είχε γίνει, έσκασε στα γέλια και πήρε το τρύπιο καπέλο. Το απόγευμα γύρισε με μια συναγρίδα πέντε κιλά. Από τότε είχε για γούρι το Λουκουμάκι.

Τα δοντάκια του ροκάνιζαν έπιπλα, παπούτσια, παντόφλες, βιβλία. Δεν ενοχληθήκαμε ποτέ. Όλοι μας ανακαλύπταμε τις αταξίες και τις ζημιές που έκανε, τις καλύπταμε να μην τις καταλαβαίνουν οι άλλοι.

Στο τραπέζι καθόταν στα πόδια μας αλλά ποτέ δεν γάβγιζε. Παρακαλούσε μόνο με το βλέμμα του για καμιά λιχουδιά. Όλοι μας του δίναμε κρυφά. Όταν πάλι καθόμασταν να συζητήσουμε ή να δούμε τηλεόραση, το χαϊδεύαμε με τις ώρες. Πολλές φορές ροχάλιζε δυνατά ή κλαψούριζε γιατί έβλεπε όνειρο και εμείς γελάγαμε και το φυλάγαμε όλοι μαζί.

—Θα το σκάσετε το καημένο, μας φώναζε η μαμά.

Η βόλτα με το Λουκουμάκι ήταν απίστευτη εμπειρία κάθε φορά. Άλλοτε έβλεπε με απορία ένα κατσίκι. Άλλοτε φοβόταν μια αγελάδα ή ένα γαϊδουράκι και κολλούσε πάνω μου για προστασία. Κάποιες φορές τρόμαζε με τις γάτες ή κυνηγούσε πουλάκια. Το δυνατό του σημείο ήταν οι μύγες. Τις κυνηγούσε με πάθος. Όταν επιστρέφαμε έπινε νερό με θόρυβο, χτυπώντας την γλώσσα του δυνατά.

—Πού είναι οι καλοί σου τρόποι; το κοροϊδεύαμε.

Το έβλεπα να μεγαλώνει και το καμάρωνα. Όσο κι αν μεγάλωσε εκείνο το τρομαγμένο κουτάβι της πρώτης βραδιάς δεν είχε φύγει από μέσα του. Όλοι νιώθαμε ότι πρέπει να το προστατεύουμε.

Το βράδυ κοιμόταν στο κρεβάτι μου ή στο κρεβάτι του Άγγελου. Μας στρίμωχνε στον τοίχο, ενώ εκείνο κοιμόταν με όλη του την άνεση. Όταν διαμαρτυρόμαστε στη μαμά ότι δεν κοιμηθήκαμε καλά, μας μάλωνε γελώντας.

—Να κοιμάστε στο πάτωμα μας έλεγε. Να μην ενοχλείτε το Λουκουμάκι.

Το πρωί όταν φεύγαμε για το σχολείο μας αποχαιρετούσε βγάζοντας το κεφάλι του μέσα από τα κάγκελα της αυλόπορτας. Στην ίδια θέση μας περίμενε το μεσημέρι να επιστρέψουμε. Τρελαινόταν από την χαρά του όταν μας έβλεπε. Ανέβαινε πάνω μας με τα μπροστινά του πόδια ενώ η ουρά του πήγαινε να σπάσει όπως την κουνούσε.

Το Λουκουμάκι μας έμαθε την αγάπη χωρίς αντάλλαγμα. Μας γέμιζε χαρά και ευτυχία. Αλήθεια πώς ζούσαμε τόσο καιρό χωρίς το Λουκουμάκι;

Εκείνη την ημέρα το Λουκουμάκι με ξύπνησε με απανωτά φιλάκια. Το αγκάλιασα και το φίλησα. Είχα όμως ένα ανεξήγητο βάρος στην καρδιά μου...

—Το μεσημέρι θα σε πάω μεγάλη βόλτα, είπα και του χάρησα τα αυτιά.

Το μεσημέρι γύρισα ανήσυχος στο σπίτι. Κοίταξα στην αυλόπορτα. Το αγαπημένο μουσούδι δεν ήταν εκεί. Έτρεξα μέσα. Στο βάθος του κήπου το Λουκουμάκι είχε σπασμούς και έβγαζε αφρούς από το στόμα. Δεν μπορούσε να σταθεί στα πόδια του. Ήρθε όμως κοντά μου κουνώντας την ουρά του. Με το βλέμμα του ικέτευε για βοήθεια. «Δηλητηρίαση», σκέφτηκα αμέσως. «Φόλα».

Μετά ούτε που θυμάμαι ακριβώς. Όλα έγιναν τόσο γρήγορα σαν σκηνές από ταινία. Ο μπαμπάς που γύριζε απ' τη δουλειά του. Η μαμά που φώναζε. Η Έλενα που έκλαιγε. Ο Άγγελος που είχε παγώσει. Η τρελή διαδρομή για τον κτηνίατρο. Η αγωνία του Χάρη να κάνει γρήγορα. Ο μπαμπάς που μου έλεγε να βγω έξω, ο βοηθός που έλεγε ότι ήταν πολύ αργά.

Ο Χάρης που ψέλλιζε ότι έκανε ό,τι μπορούσε... Φύγαμε χωρίς το Λουκουμάκι... Μια πληγή που ματώνει έμεινε από τότε στην καρδιά μου. Στην καρδιά μας. Κανείς δεν τόλμησε να πειράξει το πιάτο του. Ούτε το λουρί του. Την νύχτα ακόμα στριμώχνομαι στον τοίχο και κάνω χώρο στο κρεβάτι μου να κοιμηθεί το Λουκουμάκι...